

Тук' да ми на'ишъ вдо'ица,
Со дванадесетъ сираци,

Со дринадесетъ чивлидзи.“

397.

„Девойко, девойко, моме църнооко!

Нестой спроти мене, изгоретъ за тебе!“ —

„Гори, дудо, гори, гори да изгоришъ,

Гори да изгоришъ, пепелъ да съ сторишъ!

Майка не ме даватъ, оти сѣ сиромахъ,

Оти сѣ сиромахъ, оти кукя немашъ.“ —

„Девойко, девойко, моме църнооко!

Ти не гледай кукя, тук' гледай юнака,

Юнакъ куки править, той куки расипвить.

Девойко, девойко, моме църнооко!

Денѣ ми те гледамъ, ноке те сонувамъ

На мека постеля, на десна-ва ржка,

На мека перница, во десна пазува.

Па си съ разбудвамъ, тебе те побарвамъ;

Кога те побарвамъ, тебе не те найдвамъ,

На постеля велямъ „постельо пустино!

Камо ти моме-то?“ Перницѣ ѣ велямъ:

„Перницо треснатипе! Камо ми моме-то?

Сега тука бѣше на десна-ва ржка,

На десна-ва ржка, до десна пазува.“

398.

„Кжрстано, бѣла цървена!

Що рано цвеке цутило,

Що не го беришъ, дѣ носишъ

Да ти заличить лице-то,

Да ти заличить става-та?“

„Дегиди лудо, и младо!

Що да го берамъ, да носамъ,

Що харо гледамъ претъ мене.“ —

„Кжрстано бѣла, цървена!

Мѣжи съ дури сѣ млада,

Дури сѣ тѣнка висока,

Дури ти игратъ сѣрце-то!“

399.

„Тѣ що си бѣло, Менко моме, одишъ?“ —

„Що да чинамъ, милъ побратимъ, да не одамъ?